

48 e Nieuwsbrief augustus 2023 Werkgroep Hospitaleren Roncesvalles

Wanneer u de nieuwsbrief van de WHR niet langer wenst te ontvangen of bij wijziging van uw (e-mail)adresgegevens) dit graag doorgeven aan de WHR:

wg.roncesvalles@santiago.nl

De WHR is in principe alleen bereikbaar op bovenstaand email adres. Gebruik dus niet de privé emailadressen, want soms wordt de vraag dan pas in een later stadium beantwoord. Alle werkgroep leden hebben toegang tot dit mailadres, zodat er direct gehandeld kan worden.

Henk Trimbach voorzitter, An Pikker penningmeester, Janine Verhaaf-Maaskant secretaris, Hans Perik planner, Peter Stoks P.R., Noortje Spekman-Waasdorp Handboek, Libro en Nieuwsbrief

Nieuws vanuit de WHR en Roncesvalles

De WHR maakt zich grote zorgen over de vele afzeggingen in dit jaar en over het feit dat veel zeer ervaren Hospitaleros niet meer kunnen gaan, vanwege de zwaarte van het werk, lichamelijke ongemakken, kosten van de reis en ook de leeftijd gaat een grote rol spelen.

Verder speelt een grote rol de vercommercialisering van de hele Camino en met name ook het verdienmodel van

het Colegiata waardoor Hospitaleros afhaken en niet meer willen gaan.

Rolkoffers

Er zijn inmiddels 11 pelgrimsherbergen op de Camino Frances die geen rolkoffers meer accepteren : dat zijn :

Los Arcos, Estella, Canfranc, Logroño, Nájere, Santo Domingo de la Calzada, Burgos, Astorga, Foncebadon, Acebo, Ponferrada .

Overnachten op donderdag vóór aanvang Hospitalerperiode

Afgesproken met het Colegiata is dat er altijd bedden vrij gehouden worden in de winterherberg. De WHR geeft voor iedere groep het aantal bedden dan door aan Marisol.

Was van de pelgrims

In tegenstelling hetgeen in eerdere Handboeken stond, kunnen pelgrims die in de hotels slapen en de archeologen hun was tegen betaling laten doen.

Drukte

De weken rond de Paasdagen en de maand mei zijn uitzonderlijk druk geweest. Tot nu toe was periode 5 (van 5 t/m 19 mei) de drukste periode ooit.

Daarna liep de aanloop wat terug met een daling van 3.403 tot minder dan 2.000 in periode 10.

In een noodsituatie zijn er ook 2 nachten matrassen neergelegd in de oude herberg . (Itzandegia) Daar hebben toen ruim 40 pelgrims extra kunnen slapen per nacht.

Paspoorten

Vanwege de nieuwe Spaanse wet moeten alle pelgrims zich legitimeren met een ID kaart of een paspoort. Rijbewijs en kopie van paspoort op de telefoon mag dus niet. Dit geeft soms heel wat verwarring en frustratie en veelal Fransen worden teruggestuurd en geweigerd.

Contant geld wisselen

Het is al langer bekend dat pelgrims die geen contant geld bij zich hebben met een bewijsbonnetje, afgegeven door Marisol, bij het winkeltje hun betaling kunnen pinnen.

Nieuw is nu :

Als het winkeltje gesloten is, in de avond, kunnen zij nu ook terecht bij het hotel om daar te kunnen pinnen.

Donativopot

Maar hoe moet het nu met papiergeld van zeer dankbare pelgrims?

De voorzitter van de WHR heeft in mei een gesprek gehad met Don Bibiano, Edurne en Marisol

- Er zijn behoorlijk wat pijnpunten, die door de Hospitaleros aangedragen zijn aan de orde geweest .
- Het resultaat van het gesprek was redelijk positief en er is afgesproken dat :
- Er is komt geen limiet aan de reserveringen en pelgrims met rolkoffers blijven welkom .
- Een reservering komt na 19.00 uur te vervallen, als er geen bericht van verlate aankomst is.
- Er komt een tweede incheckplek
- Achterdeur blijft dicht, maar niet op slot
- Het onderhoud van o.a. machines wordt sneller opgepakt
- N.a.v. een klacht van een WHR lid komt Don Bibiano in het vervolg altijd de nieuwe groep even begroeten in hun werkperiode.
- Met Maribel zullen goede afspraken gemaakt worden over de schoonmaakmiddelen.
- De wensen van het Colegiata : hoe een pelgrims tegemoet te treden worden door de WHR gesteund, alleen een individuele begroeting is niet mogelijk door de drukte.
- De schrijftafel met het Libro de Oro voor de pelgrims is weer teruggeplaatst,
- De weggeeftafel komt niet meer terug. Spullen verhuizen naar de derde verdieping.

limerick van groep 7

Twee groentjes en zeven met routine
 Wilden weer de pelgrims bedienen
 Op naar Roncesvalles
 Lekker werken met zijn allen
 Zonder ook maar een cent te verdienen

Meteen aan de bak ze komen er zo aan
 Je ziet ze al in een lange rij staan
 Zijn al ingecheckt bij Marisol
 De felle zon schijnt op hun blote bol
 De Albergue zal zo open gaan

De wasserette lijkt wel een milieustraat
 Waar bijna elke machine op non-actief
 staat
 Even

op internet een dealer gezocht
 En in Pamplona een droger gekocht
 Geen pelgrim wordt meer kwaad

Rolkoffers, bakken vol bagage komen
 Aan het nieuwe pelgrimeren valt niet
 meer te ontkomen
 Telefoontjes, wifi en wachtwoord
 Nooit hebben ze hoger gescoord
 Zo wordt pelgrimeren zijn charme wel
 deels ontnomen
 Een zestal tentjes bij de Albergue in de wei
 Enkele met een hondje erbij
 Ook dat is pelgrimeren
 Rust en ruimte in je hoofd creëren
 O Camino, wat maak je hen blij

De Lunch, wat wil ik vandaag eten
 De vertaling van de kaart ben ik weer
 vergeten
 Ik bestel en weet niet wat
 Het Menu del dia bevat
 Had ik het opgeschreven, had ik het wel
 geweten
 Je kunt het werk nog zo goed verdelen
 Maar als je bent met te velen
 Dan is de job zo geklaard
 Ook al ben je licht bejaard
 En daarna loop je je gewoon te vervelen

Oh Albergue alom bekend
 Die met jouw kwaliteit de pelgrims
 verwent
 Weet de Hospitaleros te lokken
 Zonder ook maar een euro er voor te
 dokken
 Jouw financieel resultaat is ongekend

Jouw honger naar meer is de nieuwe optie
 Honderdvijftig bedden erbij en zie
 Nog meer Hospitaleros voor het gewin
 Zeg ons: wat heeft dat voor een zin
 Het pelgrimeren wordt gewoon
 commercie

Ik, de Jefe, heb pijn aan mijn duim
 Als ik nu nog langer verzuim

Begint dat ding nog harder te kloppen
Dus vraag ik Netty om dat te stoppen
Gelukt, dus voor haar een vette pluim

Elke dag werden we verwend
Op een manier die zijn weerga niet kent
Een eitje, een soepje, alles perfect
De tafel was steeds mooi gedekt
Dames voor jullie een vet compliment

Grappige, mooie en trieste fragmenten uit de verslagen van de groepen

Periode 3

Aantal pelgrims 2.951

Op maandag 10 april om 4 uur in de middag haalde Noortje Janine in Saint-Jean-Pied-de-Port op van het treinstation. Janine had tijdens de rit in de Flixbus een 79-jarige Australiër ontmoet die slecht liep. Hij ging de Camino lopen tot Logroño, zo was de bedoeling. Janine heeft hem wel 10 keer gevraagd of hij dat wel kon maar hij was ervan overtuigd dat hij fit genoeg was voor de Camino. Hij ging de lage route nemen, die was makkelijker zo had hij gelezen ... En hoe Janine hem er ook van probeerde te overtuigen dat het wel eens zwaarder kon zijn dan hij dacht, hij moest en zou de Camino lopen dat stond nog op zijn bucketlist. Over de Australische 'vriend' van Janine komt bericht: Marisol vraagt of we een verwarde Australiër hebben gezien in de Albergue. Hij is niet aangekomen in zijn hotel in Valcarlos, men maakt zich ongerust. Later horen we dat hij – op weg naar Valcarlos – wel drie keer is gevallen en uiteindelijk is door iemand het pelgrimsbureau in Saint-Jean-Pied-de-Port gebeld, die hebben hem opgehaald en met de ambulance naar het ziekenhuis in Saint-Palais laten brengen; hij maakte een verwarde indruk.

Als we de kleurenbordjes willen gaan gebruiken blijken er alleen maar bordjes zonder koordje te zijn. De chaos in de hal wordt totaal wanneer een groep van 32 Koreanen arriveert. Iedereen staat te kleumen in de gang, de rij wordt steeds langer. Uiteindelijk lukt het ons de wachtende pelgrims in de eetzaal te krijgen met de reservebordjes; als het iets rustiger wordt gaan we op zoek naar de kleurenbordjes en de bijbehorende

pannenkoeken. De Koreanen hebben gigantische rolkoffers bij zich, maar ze zijn gedisciplineerd en wanneer wij ze 's avonds vertellen dat de rolkoffers onder hun bed moeten worden de gang langs de bedden keurig leeggemaakt.

Periode 4

Aantal pelgrims 3.372

Door Marisol is in overleg met Don Valentin en de andere Don de oude herberg beschikbaar gesteld voor de pelgrims. Zeker vijftig hebben hiervan gebruik gemaakt. De pelgrims zijn er dankbaar voor. Ze moeten wel slapen op de grond maar het is redelijk schoon en droog. Deze dag is erg hectisch. We hebben eerst velen doorgestuurd met taxi's. Deze pelgrims moeten wel zelf regelen waar ze willen slapen.

De dag werd gekarakteriseerd door een te grote toeloop waarna we moesten besluiten de inschrijving te stoppen. Dat leidde weer soms tot wat heftige taferelen. Enkele Duitse dames weigerden te vertrekken waarna Marisol de politie belde die snel ter plaatse was. Ook kwam er een man met een verhaal dat zijn auto onderweg stuk was gegaan en vroeg om hulp. Hij had zijn telefoon

verloren onderweg en we hebben hem een mobiele telefoon gegeven en hij probeerde inderdaad te bellen. Wat later meldde Marisol dat de politie een man zocht die hard van de berg was komen lopen. Het bleek dat hij al hulp had gevraagd bij het Toerist Office en het

klooster. Het toerist Office vertrouwde het niet en heeft de politie gebeld die op zoek is gegaan naar de auto en inzittenden. Uit de verhalen bleek dat de man zijn zoon ontvoerd had uit het internaat waar hij het niet naar de zin had en met zijn auto in het bos was vastgereden. Hij is door de politie met de zoon en zijn tweede vrouw en handlanger meegenomen. Ze zijn ondergebracht in een hotel en zullen wel verder ondervraagd worden.

Periode 5

Aantal pelgrims 3.403

Kijk eens naar wat we in en buiten de bagagekast aantreffen ... En nagenoeg alles is van onze vrienden uit Zuid Korea! Ze zijn van harte welkom hoor, maar de communicatie verloopt niet altijd even vlot! 'Hebt u het transport van uw bagage al betaald?' 'Aaaah, tenk joe.!' 'Misschien moet u geld in het envelopje doen?' 'Aaaah, tenk joe.' 'Zal ik het dan maar even nakijken?' 'Aaaaah, my, my, my, tenk joe!' En dan is er gelukkig die Koreaan die de Engelse taal wel machtig is ... pfff, dat scheelt! 'Thank you!'

Vuur ... vurig

Eigenlijk moeten we medelijden hebben met de Spaanse mevrouw-met-pet. Een schoolvoorbeeld is ze van de Zuid-

Europese vurigheid. Een reservering, dus ze mag volgens haar meteen de receptie in. 'No madam, everybody ...' 'Espanol, somos en España!'; het is bijna geblaf. Ze krijgt bijval van drie Spanjaarden die het maar niks vinden dat er maar één incheckpunt is. De mannen negeren de vrouw als al gauw blijkt dat ze blijft tieren. Ik blijf bij de Mostrador staan als Zuriñe haar gaat inchecken. Zuriñe is bescheiden, ik adviseer haar niet te veel te zeggen. Dat lukt zonder al te veel gedoe. 'Señora, las Botas en ...' 'No!' 'Pero si senora!' 'No! Hai ladrones en este Albergue!' Ik denk nu dat er wel een draadje bij haar los moet zijn. Ik leid haar, tierend en wel de schoenenkamer binnen, wacht tot ze klimmend op de onderste schappen haar schoenen op het bovenste schap zet. Een half uurtje later zit ze op de grond onder de boog bij 'het gat in de muur'. Onze Hospitalero AO vraagt of haar iets scheelt en opnieuw begint ze te schelden en te tieren.

Ze komt terug van de avondmaaltijd, salueert naar mij en gaat de schoenenkamer in. Ze komt weer naar buiten, draait zich om en salueert voor een tweede keer. Ik beantwoord haar 'groet' maar met een saluut!

Periode 6

Aantal pelgrims 2.774

Marisol maakt ons blij. De tweede computer en scanner is er. De vreugde duurt helaas tot twee uur.

Een extra scanner ?? Niets blijkt er meer te werken. Pff ook de hoofdschanner valt uit door een storing in de verbindingen. Alles moet met de hand worden ingevuld. Dat lijdt soms tot discussies met pelgrims. Duidelijk uitleggen waarom een en ander zo lang duurt scheelt uiteraard. Bijna alle pelgrims snappen de situatie en tonen werkelijk geduld. Wat een positieve

benadering. Vandaag hebben we echt een vol huis. Werkelijk alle bedden worden vandaag belegd. Er is er niet één over. Voor Marisol en voor ons allen schieten de pauzes er bij in.

En JA !!!! de tweede scanner en computer moeten werken zegt Marisol. Ze gaat eerst vandaag en morgen test draaien. Daarna ga ik de pelgrims een plek geven, die niet gereserveerd hebben.

Als inschrijfplek kiezen we links naast Marisol. Dan is de communicatie het snelst.

De uitsmijter van de dag is de klacht van een vrouw over een stinkende man in haar cabine. Het is er niet uit te houden en ze wil graag een andere slaapplek. De Jefe en sous-Jefe gaan met haar mee. Even later komen ze lachend terug. Het is Franse kaas in de rugzak van de man die voor een verstikkende stank zorgt. De kaas brengt de nacht door in de kelder. Met een beetje luchtverfrisser wordt het toch een aangename nacht.

Een andere dag bij onze groep Hospitaleros begint met het feit dat er bij 3 Hospitaleros Covid is vastgesteld. Ziek, koorts, hoesten, proesten, transpireren, in bed blijven, uitgeschakeld voor de werkzaamheden in de Albergue. Lichte paniek in de groep, de 5 anderen moeten dit allemaal opvangen. Fantastisch hoe ze dat allemaal voor elkaar krijgen. Een pelgrim van Cubaans Amerikaanse afkomst is

Een Koreaanse jongedame heeft speciaal voor de Camino haar teennagels laten lakken. Een kunstwerk op zich.

Periode 7

Aantal pelgrims 2.433

Er komen twee dames binnen, die onderweg een stevige regenbui moesten doorstaan. Ze waren met zijn drieën, maar een van hen was uitgegleden en bleek haar been te hebben gebroken. Via het alarmnummer 112 komen de Bomberos te hulp die voor verder transport naar het ziekenhuis hebben gezorgd. Op de terugweg van de onheilsplek hebben de redders ook nog een Koreaanse pelgrim meegenomen en afgeleverd bij de Albergue. Breed lachend, een voldaan gevoel, vrijwilligers met beroepstrots, ze doen het maar even: klasse!

Via de achterdeur komt een Koreaanse man binnen, gehuld in een regenpak en met een bekleding die de dertig kilo benadert. Zijn postuur doet denken aan een Sumoworstelaar, we zijn blij dat hij door de smalle deur naar binnen kan. Jack en Ger gaan meteen naar hem toe, hij is er slecht aan toe, is kortademig en zijn zware lijf en slechte conditie zitten hem danig in de weg. We laten hem water drinken en ontdoen hem met

grote moeite van zijn knellende regenpak. Hij is drijfnat en flink oververhit: het lichaamsvlees is vermoedelijk deelsgekookt...! Nu het regenpak uit is, zijn de vetrollen van de man duidelijk te zien. We helpen hem verder en hij gaat naar zijn gereserveerde bed op de derde etage. Gelukkig kan hij nog wat praten en vertelt hij dat hij voor de derde keer onderweg is naar Santiago. Grote bewondering voor deze doorzetter. Enkele uren later zit hij buiten genietend van de zon keurig gedoucht aan een sigaret te trekken, hijgend na elke trek die hij deed...Het kan verkeren.

Vandaag vroeg een zestal Amerikanen om extra aandacht: opa, oma, zoon, schoondochter en twee kleinkinderen van 8 (jongen) en 11 (meisje). Ze kwamen uit Pennsylvania en leefden in de directe omgeving van een gelovige gemeenschap. Opa en oma hadden al vier keer een Camino gelopen en wilden dat de kinderen en kleinkinderen dat ook een keer meemaakten. Ook de wereld buiten Amish laten zien. Het was mooi om te zien hoe hun ouders en grootouders bezig waren met het uitleg geven over dagelijkse dingen zoals wassen van kleren, gebruik van machines versus met de hand wassen, enz. Het zal vast een ontdekkingsreis worden voor de twee kinderen in dit kleine stukje Europa.

Een Italiaan komt in de wasserette met zijn was en in het kratje liggen ook een paar schoenen. De was doen wij graag, maar schoenen wassen zit er niet bij. De man raakt in discussie met Marian en zoals een goed Italiaan betaamt worden

de vocale registers opengetrokken. Neen is neen en dat kan hij maar niet accepteren. Ondanks zijn lelijk doenerij blijft Marian bij haar standpunt: hier worden geen schoenen gewassen. De goede man ziet in dat hij niet kan winnen en vertrekt met de schoenen onder zijn arm om later die dag zijn gedroogde was op te halen

Periode 8

Aantal pelgrims 1.807

Inge werd geraakt door het verhaal van een Amerikaan die voor zijn blinde vriend, nu een jaar vooruit, deze Camino loopt om te checken wat de (on)mogelijkheden onderweg in de herbergen zijn voor zijn vriend. Ze gaan in 2024 samen deze tocht maken. Is bijvoorbeeld een blindengeleide hond toegestaan? Handig om te weten: hier mag zo'n hond binnen en naast het bed van zijn baasje slapen.

Thea spreekt een Nederlander uit Limburg met gemeenschappelijke kennissen. Hij heeft een hartverscheurend verhaal. Zijn enige zoon was beroepsmilitair en is naar diverse plaatsen uitgezonden. Hij had heftige ervaringen, en PTTS. Uiteindelijk heeft hij zich van het leven beroofd, terwijl hij en zijn vader het plan hadden samen de Camino te gaan lopen. Zes jaar na dato kon deze vader het pas opbrengen om zelf op de fiets de Camino te fietsen.

Deze dag is al meteen gedoopt als de zaterdag van de verdwenen man: een hele uitrusting is achtergebleven op een bovenbed, met alle spullen uitgespreid op bed en wandelschoenen in het schoenhok. Zijn benedenbuurman van het onderbed – Jamie Leven een singer-songwriter uit Schotland – had de avond ervoor met hem gegeten en ontdekte dat hij helemaal niet was komen opdagen. De zanger had geen oog dichtgedaan. Het mysterie was al gauw opgelost toen hij aan de deur kwam. Hij had een laat feestje en zei dat hij aangebeld had, maar belde toen de politie die hem naar een andere slaapplek had gebracht. Vanochtend kwam hij dus zijn spullen ophalen

Gisteravond rond 23.00 uur werd er nog aangebeld door 2 jongens, ze waren doodop en kregen nog een bed toegewezen. De volgende ochtend vertelden ze dat ze niet door hadden kunnen lopen, omdat er een pelgrim – een meisje van 30 – overleden was op de Camino rond Orisson. Ze had een hartaanval gekregen. Daar kwam heel veel politie met helikopters en meer aan te pas. Voor onderzoek werd de weg rond Orisson lange tijd afgezet.

Periode 9

Aantal pelgrims 2.048

Een groep van negen Deense jongelui waren op dat moment onderweg om af te dalen naar Roncesvalles. Onder hen was een jonge man, die niet kon lopen en in een karretje werd geduwd. Hij was de initiatiefnemer van deze Camino. De kleren van deze jongelui waren natuurlijk niet droog en schoon gebleven. De wasserij was op dat moment dicht, toch werd er na wat overleg besloten de was, de natte kleren een beurt te geven. Om 21.30 uur stonden er 5 kistjes schoon wasgoed klaar en kon de deur van de wasserij eindelijk dicht. 's Morgens was het feest voor de dochter van de minister van economische zaken. Ze trouwde hier in de met prachtige bloemen versierde kerk. De gasten, allemaal in mooie feestkleding, zorgden voor een volle kerk. Het koor gaf een extra feestelijk tintje aan deze viering.

We zien mensen in witte kleding met een rood sjaaltje om de hals en een brede rode sjaal om de heupen. Ze gaan naar Pamplona om daar deel te nemen aan het feest rond San Fermin. Menig pelgrim wijzen we op het feest i.v.m. hun overnachting daar later.

Over het algemeen zijn de pelgrims aardig, vriendelijk en ook dankbaar, maar soms zit er wel eens iemand tussen die wat minder aardig is. Deze keer waren het 2 jonge vrouwen, uit Oekraïne en Brazilië. Het begon al dat ze de rugzakken niet buiten de receptie wilden zetten, die moesten in de receptie, vanwege persoonlijke spullen was het argument. Bij het opstaan de volgende dag, werd de Braziliaanse gewaarschuwd dat ze om 8 uur de Albergue moest verlaten, maar ze draaide zich doodleuk nog een keer om. De vriendin had de schoenen van beneden gehaald zodat het leek dat iedereen weg was. Jan ging er naar toe en bleef bij de vrouwen staan, spoorde ze aan om te vertrekken, maar het ging er echt niet sneller door. De Braziliaanse maakte totaal geen haast en vond ons maar vervelend. Jaap erbij en toen moest ze nog tandenpoetsen en daarna zijn de dames na 35 minuten eindelijk vertrokken. Er was nog een gezin met 6 jonge kinderen. Wij vol bewondering dat zij de Camino liepen of fietsten, maar de volgende dag zagen we de hele familie met tassen naar de parkeerplaats lopen. Blijkbaar waren ze hier gewoon voor een goedkope slaapplek.

Periode 10

Aantal pelgrims 1.940

In de middag liep er een man rond de herberg, zo te zien met een drankje te veel op. Af en toe zat of lag hij op de binnenplaats, en we hielden de voor- en achterdeur angstvallig in de gaten om te voorkomen dat hij binnen zou komen. Toen het begon te regenen lag hij in het gras op de binnenplaats onder een zeiltje. Toch lukte het hem op enig moment om de herberg binnen te komen, hij zat te schreeuwen op een bankje in de hal. Wij hebben ons over hem ontfermd, hij was duidelijk in de war. Het schreeuwen werd huilen ... Marisol belde de Guardia Civil; zij kwamen al snel maar ook zij wisten niet goed wat ze met hem aan moesten. Een Italiaan die zowel Spaans als Duits sprak had zich al enige tijd over hem ontfermd, en ook nu bleef hij bij hem. In de telefoon van de Duitser stond 'mama', en zij werd gebeld. Toen de Duitser de stem van zijn moeder hoorde begon hij hartverscheurend te huilen. Desgevraagd vertelde de moeder dat hij methadon slikt. De Duitse verzekering van de man werd gebeld, die gaf aan dat zij alleen in actie komen wanneer er een verklaring van een medicus kan worden overlegd dat hij medische hulp nodig heeft. Uiteindelijk is de man, die inmiddels als een hoopje ellende op de stenen vloer was gaan liggen meegenomen door de Guardia Civil. Margriet en Anita gingen ook mee, om te vertalen en om toe te lichten wat er aan de hand was. De man is naar het Centro de Salud gebracht waarna hij is vervoerd naar het ziekenhuis in Pamplona. Margriet en Anita werden weer keurig bij de herberg teruggebracht door de Guardia Civil.

Maribel is nog steeds ziek, dus we kunnen weer flink aan de slag. Wil, Margriet en

Piet bekommeren zich om de douchegoten op de eerste en tweede etage; die zijn erg vies maar worden weer helemaal netjes gemaakt. Ook beneden maken we wat uitgebreider schoon dan alleen 'Schipholschoon'; de bovenste planken van het schoenhok zagen er niet uit of ze nog onlangs zijn geïetst.

Prompt om 12 uur komt Don Bibiano; wij zitten al helemaal gewassen en gestreken klaar, de koffie wordt ingeschonken, een stroopwafel erbij ... Het gesprek verloopt in een bijzonder goede sfeer. Alle Hospitaleros stellen zich voor, met naam en aantal jaren Hospitalero zijn - en bij sommige Hospitaleros is dat een indrukwekkend aantal jaren - Don Bibiano vertelde dat hij nog maar vier jaar hier prior is. Ook maakt hij duidelijk dat hij graag met de Hospitaleros in contact komt, maar dat hijzelf - vanwege het feit dat hij alleen Spaans spreekt – het moeilijk vindt om contact te maken met de Hospitaleros.

Wanneer de groepen hem echter uitnodigen zoals nu, zal hij graag tijd vrij maken.

Een aantal pijnpunten worden besproken; onder andere de vraag van een van de Hospitaleros waarom de binnenplaats niet wat kan worden opgeknapt en het gevaarlijke afstapje bij het 'gat in de muur' niet wordt aangepast. Het antwoord daarop was dat er vanwege het Gobierno de Navarra hier niets mag worden veranderd, wellicht kan de binnenplaats worden aangepakt als de oude zijvleugel te zijner tijd wordt gerenoveerd. Zelf

noemde Don Bibiano het voorbeeld van de ingang van de kerk: die is niet toegankelijk voor minder validen en rolstoelen. Daarover komen veel klachten, maar ook daar mag vooralsnog niets aan worden veranderd, helaas.

Ook arriveert een Duitse vrouw met dochter. Op hoge toon vraagt ze 'Sinds wanneer is deze Albergue niet meer Donativo?' Nou, dat is toch al zo'n twintig jaar ... 'En waarom is het zo duur?' Tja, dat is nu eenmaal de prijs, daar kunnen wij niets aan doen ... Na de uitleg dat de prijs een paar jaar geleden € 12,00 was, maar dat er sinds corona € 2,00 bij komt vanwege de wegwerplakens ging ze helemaal los. Milieu, afval, plastic, de hele rimram werd erbij gehaald. Later op de avond blijkt dat moeder en dochter allebei twee lockers in gebruik hebben genomen. Op de mededeling van Renée dat het de bedoeling is dat iedere pelgrims slechts een locker gebruikt, reageerde ze ook met veel gemopper.

Een zevental Spaanse jonge mannen maken een hoop herrie: zij mopperen dat ze zijn gewekt met vreselijke muziek, dat hun vrienden beter kunnen zingen. Ook beweren ze dat ze iedere vijf minuten waren aangespoord om op te staan en zij vinden het onzin dat zij om 8 uur het pand moeten hebben verlaten. Toevallig komt op dat moment de Guardia Civil langs; Wil vertelt een van de Spanjaarden dat hij ze gebeld heeft en dat ze speciaal zijn gekomen om hen mee te nemen .De Guardia Civil vertelt dat ze bijvoorbeeld ook paspoorten of andere waardevolle spullen die per abuis zijn achtergelaten naar een volgende Albergue kunnen brengen. Goed om te weten!

=====